

Đurđa Lili

POTRAGA ZA DEDA-MRAZOM

Uloge: Deda-Mraz, Mrazić – njegov sin, Rudolf, četiri Vilenjaka – Šiško, Miško, Uško i Duško, Uskršnji Zeka, Vila Zubička, Nova Godina, Direktor, nekoliko dece

Scena 1 – Deda Mrazova kuća na Severnom Polu.

Muzika "Zvončići, zvončići"

Mrazić: (*sedi za stolom i broji pisma*): Šest miliona i osamsto pet, šest miliona i osamsto šest, i poslednje, šest miliona osamsto sedam pisama. Uh.

Deda Mraz: (*ulazi*): O, izvini što te prekidam.

Mrazić: Ne prekidaš, završio sam...

Deda Mraz: I? Koliko ih je?

Mrazić: Šest miliona i ...

Deda Mraz: Molim? Samo šest miliona? Da nisi pogrešio negde?

Mrazić: Ne, nisam. Ovo su samo pisma koja su pristigla poštom. Imaš još trideset i dva miliona i-mejlova, kao i nekoliko stotina hiljada sms poruka.

Deda Mraz: Aha, pa dobro je. Zašto tako malo poruka?

Mrazić: Verovatno zato što su kratke i u njih ne može da stane mnogo želja.

Deda Mraz: Da, verovatno zato.

Mrazić: Tata...

Deda Mraz: (*zamišljeno*): Molim?

Mrazić: Da li bi mogao ove godine da... da...

Deda Mraz: Šta? Da li bih mogao šta?

Mrazić: Mislio sam da ove godine ostanem sa mnom za Novu Godinu i Božić?

Deda Mraz: Kako to misliš, da ostanem s tobom?

Mrazić: Pa lepo. Božić je porodični praznik. Trebalo bi da ga provedemo zajedno.

Deda Mraz: Ne mogu, to je neizvodljivo. Vidiš li ti te milione pisama sa željama? Milioni i milioni dece čekaju novogodišnje poklone. Kako mogu da provedem praznike sa tobom? Ko će onda obradovati svu tu decu?

Mrazić: Ali tata...

Deda Mraz: Nema tu ali. To je moj posao i ja moram da ga radim.

Mrazić: (*ljutito*): Da, moraš. Svi su ti važniji od mene. Nikad nisi tu kad mi trebaš. Sva druga deca će dobiti ono što žele, samo ja neću. U stvari, baš me briga. I ne treba da budeš tu. Biće mi bolje sa mojim društvom. Samo ti idi i deli svoje glupave poklone glupavoj deci. (teatralno napušta scenu).

Ulazi Rudolf.

Rudolf: Deda, šta se to događa?

Deda Mraz: Kao i svake godine. Mrazić se ljuti što moram da idem od kuće za Novu Godinu i Božić.

Rudolf: Još uvek ne razume koliko je tvoj posao važan?

Deda Mraz: Shvatiće jednog dana, kad bude i sam morao da ga radi. Šta imamo u planu za danas?

Rudolf: Na redu je veliki tržni centar tamo dole u gradu.

Deda Mraz: Eh, da. To mi nije omiljeni deo posla, ali šta ćeš kad se mora. Hajdemo.

Scena 2 – Tržni centar.

Muzika - Direktor nervozno šeta i gleda na sat.

Direktor: Gde li je taj deda? Već treba da otvorimo prodavnice, čeka nas toliko dece, a njega još nema. Ako ne stigne za pet minuta ja ću...

Ulaze Deda i Rudolf: Izvinite što kasnimo.

Direktor: O, konačno ste stigli. Hajde, hajde, požurite, sedite na svoje mesto, deca samo što nisu stigla.

Deda Mraz: Šta ste vi dobili danas, direktore?

Direktor: Ja? Glavobolju!

Rudolf: Pogledaj sve ove lepe poklone ispod jelke. Jeste li potrošili mnogo para?

Direktor: Nisam! Sve ovo sam ukrao! Naravno da sam potrošio mnogo para, losu jedan. Ali isplatiće se, jer ću sve da rasprodam po duplo većim cenama.

Rudolf: Oprostite, nisam ja los, ja sam irvas.

Direktor: Ma svejedno je, samo radi svoj posao. Evo dece. (namesti veliki veštački osmeh i uvodi prvu devojčicu). Evo dušo, ovde je Deda Mraz. On jedva čeka da sasluša tvoje želje i da ti da poklone koje želiš (šapatom publici) a koje će tvoji roditelji morati da plate na izlasku iz tržnog centra.

Devojčica 1: (*seda u krilo deda mrazu*): Deda Mraze, mogu li da dobijem lutkicu i kućicu za lutkicu?

Deda Mraz: Naravno, srce.

Devojčica 1: Hoću kuću na plaži na Havajima. Model deluks, sa đakuzijem i garažom za dva auta. I plakarom za cipele. I sa šest spavaćih soba... ne bolje sedam, za svaki dan po jedna... i...

Deda Mraz: Videćemo šta možemo da učinimo za tebe. Izvoli lizalicu.

Devojčica 1: *(izlazi, ne baš zadovoljna poklonom)*

Ulazi Dečak 1.

Dečak 1: Ehej, Deda, Je I ti stomak pravi? (udara ga pesnicom u stomak)

Deda Mraz: Ej, pusti me!

Dečak 1: A je l ti brada prava?

Dečak pokušava da mu skine bradu i pošto mu ne uspeva, beži sa scene. Ulazi devojčica 2.

Devojčica 2: Deda Mraze, ja bih želela novu haljinu i cipele. U stvari nekoliko haljina. I čizme. Dva para. Jedne duboke do kolena i jedne onako srednje. I šminka mi treba. Maskara i ruž. Kao i nekoliko parfema, evo zapisala sam kojih...

Deda Mraz: *(prekida je):* Ali ti si još devojčica, devojčice se ne šminkaju.

Devojčica 2: Ej, ajde ne pričaj gluposti. Nije ni čudo da te zovu Deda, jer si zastareo hiljadu godina. Kako to – devojčice se ne šminkaju, naravno da se šminkaju. Ko bi po tebi trebalo da se šminka? Dečaci??

Deda Mraz: Ne, ne dečaci. Nego neko stariji, devojke, žene, a ne male lepe devojčice kao što si ti. Zar ne znaš da si lepa baš tako, bez šminke i tih gluposti?

Devojčica 2: Uh! *(prevrće očima i ustaje)* Ne mogu da verujem kakvih sve zastarelih likova ima. Idem na neko drugo mesto, negde gde za svoj novac mogu da kupim ono što želim.

Ona odlazi, ulazi dečak 2.

Dečak 2: *(peva):* Deda Mraze, Deda Mraze ne skreći sa staze...

Deda Mraz: Konačno neko milo i pametno dete koje zna da se ponaša.

Dečak 2: *(nastavlja sa pesmom):* i donesi mi poklon pravi, da ne dobiješ po glavi!

Deda Mraz: Kakva je sad to pesma?

Dečak 2: Prava, za razliku od tebe. Šta ti misliš, ko si ti? Deda Mraz? Ma nemoj. Pa svako malo pametnije dete odavno zna da Deda Mraz ne postoji. Obukao si sad to odelo, nalepio tu lažnu bradu i glumiš ludilo. Pusti me tih priča.

Deda Mraz: Pa zašto si onda došao?

Dečak 2: Al ti je to glupo pitanje. Zbog poklona, naravno. Pošto moji matorci nikako da ukapiraju da sam ja sve te dedamrazovske gluposti odavno provalio, odlučio sam da to iskoristim. Vidiš, tražiću aj-pod i oni će morati da mi ga kupe, jer ako ga ne dobijem misliću da nisam bio dobar dečak i da me deda mraz ne voli. Šta kažeš? Jel da da sam genije?

Deda Mraz: Ali šta ako oni nemaju novac za nešto tako skupo?

Dečak 2: Baš me briga. Neka ga nabave kako znaju i umeju. Inače ću biti tako tužan da ću popustiti u školi i neće ništa biti od mene a za sve će oni biti krivi. Vidiš, to ti je psihologija. A sad mi daj taj aj-pod i doviđenja.

Dečak 2 odlazi, pojavljuju se direktor i Rudolf.

Direktor: I? Šta si do sad prodao?

Deda Mraz: Jedan aj-pod.

Direktor: Molim? Za sve ovo vreme? Samo jedan aj-pod? Pa to je nečuvano.

Deda Mraz: Znate šta? Meni je već dosta svega. Devojčice koje traže kuće na Havajima i crvene ferarije, koje hoće da se šminkaju, dečaci koji ne veruju u Deda Mraza i iskorišćavaju svoje roditelje... Pa to je strašno. Ja to ne mogu da podnesem. Ne mogu to da gledam. Gotovo. Idem. Doviđenja.

Deda Mraz napušta scenu.

Direktor: Gde će sad on?

Rudolf: Ne znam.

Direktor: Ne može to tako. Imamo ugovor. Treba da ostane ovde do zatvaranja. Ja ću da ga tužim. Pa to je strašno. Kakvi su ovi današnji Deda Mrazovi? C c c... Čekaj, moram sad da ovo nekako popravim... Gde je ona tabla?

Direktor kači tablu: DEDA MRAZ JE OTIŠAO DA NAHRANI IRVASE i ljutito mašući rukama odlazi sa scene.

Rudolf: Ali, šta ćemo sad da radimo? Ako Deda ne podeli poklone ni Nova Godina neće moći da stigne. Šta sad da uradim? Najbolje da odem kod Mrazića, da mu kažem šta se dogodilo. Možda on zna gde bi Deda otišao.

Odlazi i on, scena se menja ponovo u Deda Mrazovu kuću.

Scena 3 – Deda Mrazova kuća na severnom polu

Muzika - Četiri vilenjaka stoje oko stola sa pismima. Vilenjaku Šišku je odelo pomalo tesno.

Šiško: Momci, radićemo prekovremeno ako malo ne požurite! Nema zezanja! Idemo!

Miško: Koje su moja pisma? Ja sam zadužen za slatkiše.

Uško: Eno onaj džak tamo. (pokazuje na vreću sa pismima u uglu).

Duško: Hej, a na šta ti to ličiš čoveče?

Šiško: Kada sam poslednji put nosio ovo odelo?

Duško: Ne znam. Ali sudeći po izgledu, u ranim sedamdesetim! (svi se smeju)

Šiško: (*ljutito*): Ma nemoj mi reći. Pogledaj sebe...

Uško: Hej vas dvojica, dosta prepucavanja, treba da radimo.

Miško: (*zamišljeno*): Eh, te sedamdesete... Nekada je bilo lakše sa decom. Tražili su na poklon čokolade i bombone... a danas...

Šiško: (*otvarajući jedno pismo*): Danas traže neke... neke... komp... kom-pu... kop-ju-te...

Duško: Kompjutere, neznalice, kompjutere.

Miško: A šta je to – kompjuter?

Duško: To je jedna sprava koju su ljudi izmislili da ne bi morali da rade.

Miško: Ahaaa... A šta će to deci?

Duško: Da se igraju. Danas se deca igraju na kompjuterima.

Miško: Shvatam, to je nešto kao trambolina.

Duško: (*lupa se po čelu*): Kakva trambolina te spopala?

Miško: Pa kažeš da se igraju na njima, verovatno skaču, kao po trambolini.

Duško: Naravno da ne. Kompjuter se stavi na sto, sedne se ispred njega i onda se igraš. Uz pomoć miša.

Miško: E sad mi je jasnije. Pa dobra su to deca. Vole životinje...

Duško: Kakve životinje?

Miško: Pa miševe.

Uško: Molim te, nemoj više da mu objašnjavaš. Vidiš da pojma nema. Nisu to pravi miševi, nego mehanički, bolje rečno optički.

Miško: Ahaaaa.

Uško: I tebi je sad kao jasno?

Miško: Pa i nije baš.

Šiško: Nije ni meni, ali nemojte sad da se objašnjavate, nego radite nešto.

Ulazi Rudolf.

Rudolf: Hej momci, jeste li videli Deda Mraza?

Uško: Šiško, jesi li video skoro glavnog?

Šiško: Nisam.

Rudolf: Otišao je ljut iz tržnog centra i sad nigde ne mogu da ga nađem. Ne javlja se ni na mobilni. A gde je Mrazić?

Duško: On je tu negde. Pozvaću ga. (Odlazi i vraća se sa Mrazićem)

Mrazić: Rudolfe, sve sam čuo. Šta ćemo sad?

Rudolf: Ne znam. Mislio sam da ćeš ti znati gde bismo mogli da ga tražimo.

Mrazić: Ja? Kako bih ja to mogao da znam? Jutros smo se posvađali. Otišao je ljut. A sad je nestao. (plačnim glasom) Ja sam kriv za sve...

Šiško: Nemoj tako, Mraziću. Pronaći ćemo ga.

Uško: Imam ideju. Hajde da objavimo na internetu da je Deda Mraz nestao. Neko sigurno zna gde je, neko ga je negde video.

Miško: A šta je to internet?

Duško: To je svetska kompjuterska mreža. Preko nje su svi povezani i mogu da komuniciraju jedni sa drugima.

Miško: Mreža? Kao paukova mreža?

Duško: (*lupa se po čelu*): Kakva paukova mreža te spopala? Ma gde ti živiš čoveče, ne znaš šta je kompjuter, ne znaš šta je internet...

Uško: Opet vas dvojica počinjete. Nemamo sad vremena za objašnjavanja. Nego, Mraziću, reci, šta da napišemo u oglas?

Mrazić: Svako ko ima bilo kakvu informaciju o trenutnoj lokaciji Deda Mraza, neka se javi na naš i-mejl.

Miško: A šta je sad pa to, taj i... nešto?

Uško: To je i mejl adresa, i neću da ti objašnjavam čemu služi.

Mrazić: I obavezno dodaj - nagrada sledi! Neko ga je nadam se video, pa će nam javiti.

Šiško: I šta sad?

Rudolf: Ništa. Samo čekamo.

Muzika, instrumental, dok svi šetaju po sceni, nervozno, iščekujući i povremeno bacajući poglede na sat. A onda se začuje zvonce i na scenu dolazi Zeka.

Zeka: Dobar dan!

Mrazić: Dobar dan, dobar dan. Izvoli, uđi.

Zeka: Čuo sam da tražite Deda Mraza, pa sam došao da pomognem.

Rudolf: Poznaješ ga?

Zeka: Naravno da ga znam. Mi smo stari drugari.

Mrazić: A ko si ti?

Zeka: Pa zar to nije očigledno? Ja sam Uskršnji Zeka.

Mrazić: Izvini, zaista sam izgubljen zbog svega ovoga što se dešava. Očigledno je ko si ti.

Zeka: I imam nešto da vam kažem. Ne znam koliko će pomoći, ali Deda je bio kod mene danas.

Rudolf: Zaista? Kad? Šta je rekao? Gde je sad?

Zeka: Sačekaj, sačekaj, jedno po jedno pitanje. Ne znam gde je sad, ali bio je vrlo tužan. Rekao je da se razočarao u sve i da nije raspoložen za slavlje i podelu poklona.

Rudolf: Kako to? Ne može to tako. To mu je posao. Mora da deli poklone. Nova Godina i Božić neće moći da dođu ako nema poklona.

Mrazić: Znao sam. Ja sam kriv za sve. Zbog mene se razočarao. (počinje da plače)

Čuje se zvono i ulazi Vila Zubička.

Vila: Hej, čujem da tražite Deda Mraza... Šta je sa tobom, zašto plačeš?

Mrazić: Zato što je zbog mene Deda Mraz otišao i sad ne znamo gde je, a ako se ne vrati na vreme neće biti ni Nove Godine. (nastavlja da plače)

Vila: Ma ko ti je rekao da je zbog tebe? Naravno da nije.

Mrazić: Zaista? A ko si uopšte ti i otkud znaš da nije zbog mene?

Vila: Ja sam vila Zubička i znam da nije zbog tebe, jer mi je rekao.

Rudolf: Videla si ga? Pričala si sa njim?

Vila: Da. I što je najbolje, znam i gde je otišao.

Mrazić: (*briše suze*): Gde?

Vila: Pričao je sa mnom o današnjoj deci. Žalio se kako su nezahvalna, a onda je otišao kod Nove Godine.

Rudolf: Odlično. Hajde, požurite, moramo da ga nađemo i ubedimo da mora da podeli poklone.

Zeka: A nagrada? Pominjali ste i neku nagradu...

Rudolf: Nagrada je to što će ipak biti Nove Godine.

Zeka: Pih, al ti je nagrada...

Rudolf: Slušaj ti, nisi nam ni bio od naročite pomoći, vila Zubić nam je rekla gde je Deda, a sad još hoćeš nagradu.

Zeka: Ma, dobro, šalim se. Ne treba mi nagrada. Imam i ja svoje paketiće koje delim deci, šta se odmah nerviraš.

Mrazić: Nemojte se sad raspravljati, nego hajdemo. Moramo da požurimo.

Svi izlaze sa scene, zamračuje se, čuje se muzika a na scenu ulaze Deda Mraz i Nova Godina.

Deda Mraz: Draga moja prijateljice, vidiš li ti šta se dešava na ovom svetu? Vidiš li kakva su ova današnja deca? Pre su bila mnogo bolja. Govorili su molim i hvala. Tražili su poklone za braću i sestre. Bili su obzirniji, pažljiviji. Toga više nema. Sve je samo daj, daj... Znaš li koliko smo pisama dobili ove godine?

Nova Godina: Ne znam.

Deda Mraz: Pet, šest, sedam stotina... miliona? I koliko se sećam, ni u jednom nije bilo reči hvala.

Nova Godina: Preopterećen si, moj stari dobri prijatelju.

Deda Mraz: Nisam! Božić je preopterećen! Komercijalizovan i kompjuterizovan! Nekada su tražili bicikle, sanke. Sada naručuju nešto posebno! Ono što ide samo, ono što govori! Automobile na daljinski. Lutke koje govore. Kompjutere, igrice za kompjutere, nintendo, plejstejšn, aj-pod i sve tako nešto. Nema više duha, nestalo je čarolije. Vreme je da odem u penziju, da obesim torbu.

Nova Godina: Ali ti usrećuješ decu iz celoga sveta. Ko je tamo gore na nebu? Deda koji donosi darove.

Deda Mraz: Ali nema toga više, draga moja. Oni danas više ne veruju u deda Mraza!

Nova Godina: Nije istina. Sigurna sam da ima još mnogo dece na svetu koja veruju. Dece koja su skromna i ne traže skupe i velike poklone.

Deda Mraz: Pričao sam danas i sa Uskršnjim Zekom i sa Vilom Zubić. I oni imaju iste probleme. Ni njima niko nije odavno rekao hvala. A i oni usrećuju decu i poklanjaju im darove. I od njih se sad očekuju kompjuteri i mobilni telefoni i ostale moderne novotarije.

Nova Godina: Postoji li bilo šta što bi te ubedilo da ipak поделиš poklone?

Deda Mraz: Kada bi bar jedno dete pokazalo mrvu zahvalnosti za ono što činimo za njih, ja bih bio presrećan.

Muzika

Ulazi devojčica.

Devojčica: Deda Mraze! Dobro je, pronašla sam te. Već sam pomislila da sam zalutala.

Deda Mraz: Dobro večer, devojčice. Otkud ti ovde?

Devojčica: Morala sam da dođem. Imam nešto važno što želim da ti kažem i da te zamolim.

Deda Mraz: (*okreće se ka Novoj Godini*): Eto, šta sam govorio? Sigurno hoće neki skup poklon. Lutku koja govori ili se šminka. Ili neku sličnu skupu igračku.

Nova Godina: Nemoj da pre nagljuješ. Saslušaj je prvo šta ima da kaže.

Devojčica: Nova Godina je u pravu. Uopšte mi ne treba ništa takvo.

Deda Mraz: Nego?

Devojčica: Pa, vidite ovako. Moj tata je direktor robne kuće. Mogu da imam sve što poželim od tih skupih stvarčica. Ali... ono što meni zaista nedostaje, to je da provodim malo više vremena sa njim.

Nova Godina: Eto, šta sam ti rekla.

Devojčica: Da, meni nedostaje moj tata. (počinje da plače). Deda Mraze, bila bih ti veoma zahvalna kad bi mogao da učiniš da on malo više brine o meni, a malo manje o stvarima.

Deda Mraz: To je tvoja želja?

Devojčica: Da! Da li možeš da je ispuniš?

Deda Mraz: Potrudicu se. Evo, krećem odmah. (*okreće se zbunjeno oko sebe*) Ali, zašto ovde nema nikoga? Gde su moji vilenjaci koji prave paketiće? Gde su irvasi? I gde je moj Mrazić?

Mrazić i Rudolf ponovo utrčavaju na scenu.

Mrazić grli Deda Mraza.

Mrazić: Tata! Tražili smo te ceo dan! Zabrinuli smo se gde si. Bili smo i kod Nove Godine, ali tamo nije bilo nikog pa smo zaključili da si se najverovatnije vratio kući.

Deda Mraz: Jeste. Bio sam mnogo razočaran danas.

Mrazić: U mene?

Deda Mraz: Ne, ne u tebe. Sada te razumem. Znam kako ti je i shvatam zašto si se jutros naljutio. Svako dete želi da provodi Božić i novogodišnje praznike sa svojim roditeljima.

Mrazić: Naravno da to želim. Ali ti imaš važan posao. Moraš da usrećiš još mnogo dece a ne samo mene. Zato ćemo sve ostale dane u godini provoditi zajedno.

Rudolf: Tako je. Da li je sad konačno sve u redu? Ponoć samo što nije došla, a mi nismo ni počeli da delimo paketiće. Deda, hoćemo li krenuti?

Na scenu utrčava Direktor.

Direktor: (*zadihano*): Sačekajte, samo malo, uh, dobro je da sam vas pronašao.

Deda Mraz: Otkud vi direktore?

Direktor: Moja kćerka je nestala. Rekli su mi je da je krenula u potragu za Deda Mrazom. Da je niste možda videli?

Deda Mraz: Da, jesmo, došla je ovamo da traži poklon.

Direktor: Da traži poklon? Od tebe? Ali ja imam punu robnu kuću stvari, može da dobije sve što poželi. Zašto je dolazila čak ovamo?

Devojčica: Tata! Kako ne razumeš? Meni ne trebaju stvari. Treba mi nešto sasvim drugo.

Direktor: Nešto drugo? Šta drugo? Šta drugo mogu da ti poklonim?

Deda Mraz: Svoje vreme. Svoju ljubav. Deci je to bitnije nego skupi pokloni. To sam i sam danas shvatio.

Direktor: Pa ti znaš da ja tebe volim, najviše na svetu. Zar bih inače dolazio čak ovamo, na kraj sveta, na severni pol, samo da te pronađem?

Devojčica i Direktor se zagrlje.

Direktor: Deda Mraze, žao mi je što sam se onako ponašao danas. Mogu li nekako da se iskupim?

Rudolf: Naravno da možeš. Na primer, mogao bi da sve one skupe igračke koje imaš tamo поделиš siromašnoj deci širom sveta.

Direktor: Dogovoreno. Hajdemo. Daću vam sve to, pa ponesite na vašim sankama i poklonite onima kojima to treba. A ja ću da odem kući i da se ceo dan igram sa svojom kćerkom.

Devojčica: Deda Mraze, hvala što si mi ispunio želju. (poljubi ga)

Deda Mraz: Rekla je – hvala. To je ono što sam ceo dan želeo da čujem. Rudolfe, spremaj sanke, zovi sve ostale i krećemo. Treba podeliti sve te poklone!!!

Pesma "Preko brda preko brega"

Kraj